

Besuch beim Boss um Belair

Allkéiers wann dee pensionierte Schoulmeeschter Hary Deischer bei den Zännokter geet, féiert säi Wee laanscht säi fréiert Pensionat St. Jean, a genee sou regelméisseg fannen seng Gedanken sech dann an de 50er Jore rëm, wéi hien an deem Institut mat anere Kollegen aus der Normalschoul a gudder Ophutt war, fir de Kanner spéiderhin e chrëscht-kathoulescht Virbild ze sinn.

An senger Erënnerung net auszeläschen ass de Personnage vum deemolegen Haushär, dem Abbé Abbes Turner, de Prototyp vum intelligenten, mä onverkennbar hobichenen Éisleker Klatzkapp, deen eiser Här mat der Aaxt gehaen an duerno vergiess hat ze verbotzen. Geeschtlechen, Autokrat, Patriarch an Epikuräer (fir et mol léif auszedrücken), datt alles war den Abbes Turner, deen niewebäi eng „Kir“-Variant erfondt hat, déi dem Abbes, seng uvertrauten Normalschüler an seng weltlech a geeschtlech Geleehheetsgäscht als „Rouden Abbes“ ze degustéieren haten.

lessen an Drénke ware wierklech keng Nieweschlechkeeten am irdesche Liewe vum Éisleker Urgestein. Um lessen nom Of Schlossexamen hat den Hary Deischer erlieft, wéi den Abbes, deen dat Joer vum Bëschof zum „Monseigneur am Doumkapitel“ geschloe gi war, eng vun sengen däitsche Kichen-Nonnen al verbotzt hat, well beim Turbot d'Kapere gefeelt hunn. Eng Nënneche mat sou engem rosa-roude Gesiicht, huet sech dem Hary duerno ni méi gebueden.

Duerch seng éischt Schoulmeeschteschplatz zu Knousperdeng op der leweschter Sauer kouw den Hary wäit vun Normalschoul a Pensionat wech a war, dem deemolege Gebrauch no, privat, an sengem Fall op engem dichtege Bauerenhaff aquartéiert. Hie war jo nach Jonggesell, um „Spackeltherhaff“ waren nach dräi dichteg Meedercher ze kréien, an hien hätt nëmme gebraucht de Mond opzedoen; de Bauer, d'Fra an d'Meedercher hunn op näischt anesches gewaart.

Wann den Hary Deischer lo eventuell sollt gemengt gehat hunn, d'Normalschoul wier en definitiv ofgeschlossent Kapitel, dann hat en de Monseigneur mat der rout brodéierter a geknöppter Pellerin grëndlech ënnerschat. Mat enger flapperger Visittkäertche gouf dee jonke Schoulmeeschter enges Daags agelueden, mol um Belair laanschtzuekommen.

De Pensionat Saint Jean an de fofzege Joeren

© Privatarchiv Henri Kugener

Hie koum sech es bal net zou, mä automatesch huet dem Turner seng Invitatioun wéi eng Convocatioun gewierkt. Ouni bei den Zännokter goen ze missen, huet den Hary sech den Donneschdeg drop fir nomëttes am Pensionat ugemellt. Hien hat nach keen Auto, a fir vu Knousperdeng an d' Stad op de Belair ze kommen, dat war mat Bus an Zuch an Tram en Tour ëm d'Welt.

Wéi hien deen imposante Bau vum „Institut Saint Jean“ bis gesinn huet, ass him e weecht Gefill duerch d'Träipe geegescht. Hien huet sech selwer vernannt fir seng Baangschëssegkeet, mä e konnt sech net dergéint wieren. Eng Nonn huet hie rëmerkant an him gesot, de Monseigneur géif an senger Privatwunnecht op hie waarden.

Déi albekannte Stëmm, huet beim „Herein!“ geklungen, as hätt een „harëm!“ kommandéiert. Den Hary ass an dat Allerhellest agetratt, an him huet sech e Bild gebueden, dat leider kee Moler festgehalten huet, mä dat him nach Joerzénge duerno mat allen Detailer an der Erënnerung peche blouf.

De Monseigneur Abbes Turner, deen dem Hary sou haalwer de Réck zougedrëit hat, souz an sengem schwéieren, schwaarzen, lieder Clubsessel an hat d'Féiss um schwéieren, schwaarzen, mahagonis Schreifdësch leien. Nieft de massiven héije Schong stoung eng grouss Fläsch „Fonck-Bricher“ mat oppenem Fläschbigel a louch e Pak Maryland ouni Filter. De Radio ass gelaf, an niewebäi huet de Monseigneur säi Brevéierpensum hannerun sech bruecht.

Den Hary krut iwver d'Monseigneurschëller déi riets Moul gerecht a gesot, hie soll sech e Stull fëschen. De Brevéier gouf zougeklappt, an d'Féiss goufe mat Gekeims op de Buedem gestallt.

„Drénks d'eppe?“

„Dat muss net sinn, Här Direkter.“

„Wann nëmme alles wier, wat misst, da wier net vill, mengs d'net?!“

Iwwerdeems huet hie mat erneitem Käichen den Tëlefon erwëscht. „Schwëster, maacht eisem Hary e „Rouden Abbes“,

a mir dierft Der gläich ee matmaachen. Bréngt och eppes fir derbäi ze knabbelen!“

„A soss?“, frot en säi Gaascht an ass, ouni eng Äntwert ofzewaarden, weidergefuert: „t gëtt mer gesot, déi Knousperdenger wieren zefridde mat der, dat héiert ee gären.“

„t mécht een alt, wat ee kann.“

„Dofir hunn ech dech och net geruff. Wéi ergeet et der dann sou um Spackeltherhaff?“

„Ech ka mech net bekloen, d'Madame Heck ass wéi eng Mamm fir mech.“

„Do brauchst de mer keng Käertchen ze molen, dat gleewen ech der, ouni kucken ze goen. Se hunn dräi Meedercher, wéi? An all am bestuederen Alter!“

Aha, duecht den Hary Deischer, vun do bléist de Wand! Dee wëllt dech verkoppelen!

„D'Jeanny, d'Claire an d'Tilly, dat stëmmt.“

„Da roden ech der lo eppes. Huel keent vun deenen dräi!“

„Wéi sou net?“

„Se sinn net gescheit genuch fir dech.“

„Wéi dann?“

„Wann ech der et jo soen! Se sinn nach iwver dräi Ecke Famill mat mir. Déi Spackelthermeedercher hunn e Müllebutzehir.“

t ass dem Hary wéilaang keng Äntwert agefall, en huet awer du gemengt, hie géif sech dat zu Häerzen huelen.

„Da si mer äis jo eens.“

D'Nonn koum mat de „Rouden Abbesen“ a mat den Afennëss. Et gouf geprost wéi no engem ënnerschriwwenen Akt.

De Monseigneur Abbes Turner huet net dacks seng Meenung gesot, och net, wéi e vum Belair aus d'Trap nach eng Kéier ropgefall ass an Direkter vum Bëschof senger Zeitung gouf, déi och der Chrëschtlicher Partei hiert Organ war. Mä wann hie mol an engem politesche Sträit, zum Beispill an enger quokeleger Bauerefro, säi graffe Griffel geholl huet, da war et och där Partei, wéi wann do een säi „Roma locuta, causa finita“ op den Dësch gehummert hätt.

Josy Braun